

[Indenrigsministeren.]

også i andre kommuner kan det tænkes, at nedsættelse af grundskyldpromillen til 35 vil medføre en så væsentlig stigning i en i forvejen høj beskatnings- eller ligningsprocent, at der kan være grund til at dispensere fra maksimum.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Jeg har endvidere den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.*

I købstadkommunerne og i de af deres omegnskommuner, der har mindst 500 indbyggere i forstadsbebyggelser, beregnes den kommunale indkomstskat med en for den pågældende kommunes skatteydere fælles beskatningsprocent af den enkelte skatteydere skalaindkomst. Det samme er tilfældet i de sognekommuner, der har mindst 3.000 indbyggere i bymæssige bebyggelser — dog ikke de københavnske omegnskommuner — samt i de øvrige sognekommuner, hvor sognerådet frivilligt har besluttet at overgå til beregning af kommunal indkomstskat med beskatningsprocent.

Skalaindkomsten, hvorpå beskatningsprocenten anvendes, er den enkelte skatteydere af statsskattemyndighederne ansatte skattepligtige indkomst nedsat dels med et eventuelt hustrufradrag af samme størrelse som ved statsskattens beregning, dels med et personfradrag. Dette personfradrag udgør som hovedregel 4.500 kr. og 2.500 kr. for henholdsvis familieforsørgere og andre skatteydere.

Kommuneskatteloven åbner dog adgang for kommunalbestyrelsen i de købstadkommuner, der har under 4.000 indbyggere, samt for kommunalbestyrelsen i disse mindre købstæders omegnskommuner til for ét skatteår ad gangen at fastsætte personfradraget til 3.000 kr. og 2.000 kr. for henholdsvis forsørgere og andre. Samme valgmulighed mellem de to sæt personfradrag 4.500 kr./2.500 kr. og 3.000 kr./2.000 kr. har de sognekommuner, der frivilligt er overgået til beskatningsprocent.

Særlig for skatteårene 1961-62 og 1962-63 gav lov nr. 53 af 11. marts 1961 adgang for kommunalbestyrelsen i de just nævnte kom-

mune grupper til yderligere at vælge imellem et sæt personfradrag på 4.000 kr./2.500 kr. og et på 3.500 kr./2.000 kr., således at der for de 2 seneste skatteår for disse kommuner har været valgmulighed mellem fire sæt personfradrag.

Derimod har købstæder med mindst 4.000 indbyggere samt disses omegnskommuner med mindst 500 indbyggere i forstadsbebyggelser ligesom sognekommuner med mindst 3.000 indbyggere i bymæssige bebyggelser pligt til at anvende det store sæt personfradrag på 4.500 kr./2.500 kr., bortset fra at kommunalbestyrelsen det første skatteår, i hvilket skatten skal beregnes med beskatningsprocent, kan vælge det mindre sæt personfradrag på 3.000 kr./2.000 kr.

I Københavns og Frederiksberg kommuner samt i de københavnske omegnskommuner, der anvender udskrivningsprocent, er personfradraget på 4.500 kr./2.500 kr.

Personfradraget gives i hver enkelt skatteydere indtægt og reducerer således kraftigere summen af skatteydernes skalaindkomster i en kommune med personfradrag på 4.500 kr./2.500 kr. end i en kommune med personfradrag på 3.000 kr./2.000 kr. Kommuner med skatteydere, der gennemgående ligger på et relativt lavt indtægtsniveau, er derfor tilbøjelige til at foretrække et lavere fradrag end lovens normale fradrag på 4.500 kr./2.500 kr. for at undgå en for høj beskatningsprocent. Dette er navnlig tilfældet i mange af de sognekommuner, der frivilligt har valgt at overgå til beskatningsprocent-systemet. Disse sognekommuner har udvist en forståelig, men måske noget overdreven tilbageholdenhed med hensyn til at vælge større personfradrag end 3.000 kr./2.000 kr. Af de i alt 878 sognekommuner, der frivilligt er overgået til beskatningsprocent, har således for skatteåret 1962-63 700 valgt det laveste personfradrag.

Ordningen med fire valgfrie sæt personfradrag var oprindeligt tænkt som en overgangsordning for skatteårene 1961-62 og 1962-63. Behovet for at kunne vælge et af de to sæt fradrag mellem lovens normale fradrag på 4.500 kr./2.500 kr. og minimumsfradraget 3.000 kr./2.000 kr. synes dog stadig at være til stede navnlig i en del af de mindre sognekommuner. Regeringen har derfor fundet det rimeligt at foreslå, at de

[Indenrigsministeren.]

kommunegrupper, der for de sidste to skatteår har haft mulighed for valg mellem 4 sæt personfradrag, får ret til også fortsat at vælge mellem disse fradrag.

Muligheden for at kunne vælge et af de to mellemste sæt personfradrag vil formentlig tillige kunne medvirke til, at endnu flere af de ca. 300 sognekommuner, der i 1962-63 endnu benytter det gamle ligningskalasystem, beslutter sig til at overgå til systemet med beskatningsprocent.

Det er lovteknisk at foretrække, at eksistensen af de to mellemste sæt personfradrag på 4.000 kr./2.500 kr. og 3.500 kr./2.000 kr. direkte fremgår af kommuneskattelovens tekst i stedet for som nu at fremgå af en særlov. Herved er der imidlertid ikke taget stilling til, om ordningen med fire valgfrie sæt personfradrag bør fortsætte mere permanent, lige så lidt som der af den omstændighed, at størrelsen af de enkelte personfradrag foreslås optaget i selve komuneskatteloven, kan udledes nogen forudsætning om, at personfradragenes størrelse ikke med mellemrum vil kunne tages op til revision i overensstemmelse med den stedfundne økonomiske udvikling.

Regeringen har overvejet, om det ville være rigtigt allerede fra skatteåret 1963-64 at forhøje minimumsforsørgerfradraget på 3.000 kr. Imidlertid indgår det i omsforliget, at overgrænsen for den sognekommunale grundskyldpromille fra skatteåret 1963-64 skal nedsættes fra 40 til 35 — der fremsættes samtidig lovforslag herom. En maksimal grundskyldpromille i skatteåret 1962-63 på 35 ville have betydet øget indkomstskatteudskrivning i 139 sognekommuner og vil antagelig — på grund af øget udskrivningsbehov og uændrede grundværdier — i skatteåret 1963-64 have denne virkning i endnu flere sognekommuner. Regeringen stiller derfor ikke forslag om forhøjelse af minimumsforsørgerfradraget, og for ikke at øge forskellen mellem fradragene stiller regeringen heller ikke forslag om at forhøje det normale forsørgerfradrag på 4.500 kr.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje folketings velvillige behandling.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Finn

Poulsen, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et tidligere anmeldt forslag til folketingsbeslutning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Finn Poulsen): På venstres og det konservative folkepartis vegne skal jeg tillade mig at fremsætte forslag til folketingsbeslutning angående ejendomsret til lejligheder og andre lokaler.

Forslaget går ud på, at folketinget opfordrer regeringen til at nedsætte et hurtigt arbejdende udvalg med repræsentation for folketinget til at udarbejde forslag til en lovgivning, der tilvejebringer fornøden lovhjemmel for særejendomsret til lejligheder og andre lokaler.

Dette spørgsmål om lejlighedsejendomsret har, som det formentlig er bekendt, længe interesseret oppositionen; det må vel erkendes, at det også har interesse i andre partier, og det må erkendes, at den højtærede statsminister har imødekommet oppositionen, for så vidt som han jo, som man vil erindre, i åbningstalen udtalte, at regeringen ville foretage en undersøgelse af, under hvilke former lejerens adgang til at blive ejere af deres bolig kan blive fremmet.

Denne imødekommenhed takker oppositionen naturligvis for, men vi mener, at spørgsmålet haster; vi mener, at sagen bør fremmes nu, og vi mener, at den bør fremmes på en sådan måde, at folketinget får adgang til at arbejde med fra første færd, at der altså bliver tale om et udvalg, hvori folketinget er repræsenteret og kan få indflydelse både på dette udvalgs arbejdsområde og på dets sammensætning. Vi mener, at tiden er moden til at søge dette spørgsmål løst.

Spørgsmålet er jo ikke nyt. Enhver ved, at denne form er meget stærkt indarbejdet i andre lande, og der vil til hjælp for det arbejde, der skal gøres, kunne høstes mange værdifulde erfaringer i andre landes lovgivning på dette område. Det er også et spørgsmål, der, som jeg før sagde, nu gennem temmelig lang tid har optaget den politiske debat inden for alle partier og inden for alle grupper. Jeg tror, det er 3-4 måneder siden, der i Berlingske Tidende var offentliggjort en gallupundersøgelse, som viste, at spørgsmålet om at få mulighed for at blive ejer af sin lejlighed eller